

Aarretta mä metsästä [E-YP]

Post by hitodama on Nov 20, 2012, 11:44pm

Aika kului ja aurinko porotti! Ruinuyt tulivuoren lämmittämä kaupunki oli mitä oivallisin treenipaikka alueen kolmannen pokémonsalin ansiosta, mutta vähintään yhtä toimiva mesta se oli myös piilevän laiskuuden esiintuojana. Sen oli saanut jopa yleensä kovan työn nimiin vannova Reliamkin havaita tajutessaan, että hän oli kummasti majoittunut alueella jo viikon päivät tekemättä oikeastaan yhtään mitään. Aluksi hän koetti kovasti vakuuttaa itselleen tehneensä vain valmistelemaa ajatustyötä saliottelun varalle, mutta mitä enemmän nuorukainen asiaa pohti, sitä varmemmaksi hän tuli siitä ettei pokémonien keskinäisen leikkimisen tai televisiosarjojen tuijottaminen ollut viisastuttanut häntä paljoakaan. Vaan vaikea siitä silti oli murjottaa, kun käsissä oli kuuma kupillinen kahvia ja kivitaloista koostuvan kaupungin kaduilla puikkelehtiva ihmisväestö oli pääosin niin ystävällistä, ettei edes torjuva jurottaminen tuntunut kerrankin tarpeelliselta!

Vaan kun nyt oli tilannettaan kerran alkanut pohdiskella, päätti hiljaisessa kahvilassa istuva Reliam sitä samalla vaivalla jatkaa edemmäs. Toisesta saliottelustaan oli tosiaan kulunut aikaa jo ihan hyvä tovi, ja mielestään pokémoninsa alkoivat olla siinä kunnossa, että seuraava voimainkoitos voisi olla aiheellinen. Ei ehkä kuitenkaan ihan heti, sillä yksi seikka tiimissään harmitti miestä melkoisesti: Bronin roikale ei ollut kaikesta juuri siihen luupäähän kohdistuneesta harjoituksesta huolimatta vielääkään muuttanut muotoaan. Kyllä pyörätuolipotilas oli tiennyt etteivät lohikäärmetyyppin otukset kasvaneet nopeasti, mutta tämä alkoi silti olla hänen mielestään jo vähän huolestuttavaa. Mitä jos kouluttaja teki jotakin väärin? Jos bagon tarvitsi muuttuakseen sittenkin vaikka jonkin esineen tai ihan tietynlaiset olosuhteet? Sellaisesta ei oltu kyllä puhuttu mitään niissä parissa kirjassa joita nuorukainen oli aikoinaan selailnut, mutta ehkäpä niissä ollut tieto oli ollut vanhentunutta tai jotakin. Voisi olla hyödyllistä piipahtaa paikallisessa pokémonien hoitokodissa kysymässä neuvoa, kun kerran tällä suunnal--

Heleä, pienten kellojen laululta kuulostava nauru katkaisi Reliamin ajatuksenjuoksun siihen paikkaan ja sai hänet tönäisemään kahvikuppiaan niin, että kuumaa nestettä läikkyi rumaksi tahraksi pöytäliinalle. Mies ei sitä kuitenkaan edes huomannut, sillä hän oli aivan liian kiireinen tukehtumaan omaan kieleensä, kääntämään päätään yhtä aikaa kolmeen suuntaan ja tunkemaan tielle pyrkiviä käsiään pois näkösalta. Nauru kaikui hänen korvissaan kuin ääni suoraan menneisyydestä; se täytti hänen päänsä ja teki ajattelamisen mahdottomaksi sekä lävisti sydämen todellisena kuin mikä tahansa fyysinen tuska.

Lieni turha mainita, että Reliam olisi tunnistanut tuon naurun missä ja koska tahansa. Hän oli kuullut sen monet kerrat aikaisemminkin, vaikka viimeisimmästä kerrasta olikin jo kolmisen vuotta aikaa. Se toi yhtä aikaa mieleen niin kipeitä ja rakkaita muistoja, että nuorukainen luuli hukkuvansa niiden tulvaan, ennen kuin viimein sai naurun aiheuttajan näköpiiriinsä.

Nauraja oli Norah Mona. Nuori nainen, jonka kanssa Reliam oli ennen jalkojensa menetystä luullut viettävänsä koko loppuelämänsä. Nainen, jota jalkapalloilija oli rakastanut täydestä sydämestään.

Siinä, aivan kuin aika ei olisi lainkaan koskettanut Norahin violeteiksi värjättyjä kutreja tai tummina kimaltelevia silmiä, seiso nuorikko kahvilan ovella ja naureskeli sydämellisesti jollekin eittämättä hausalle jutulle, jonka käsipuolellaan asteleva mies oli juuri lausunut. Reliam tunnisti suureksi harmikseen myös entisen rakkaansa kumppanin, sillä kyseessä oli sama mukamastaiteellinen pianistintörppö, joka oli houkutellettu likan mukaansa kun onnettomuuteen joutuneella stuckaldilaisella oli ollut vähän vaikeaa. Mokoma vammaisia hyväksikäyttävä paskapää harppoi näemmä aivan hyvillä mielin kohti tiskiä, kunnes ikään kuin itsensä ulkopuolelle luiskahtanut Reliam tajusi yhtäkkiä tuijottavansa Norahia silmästä silmään. Ennen kuin nuorukainen tajusi mitä oli tekemässä, oli tyttö luonnollisesti tunnistanut hänet, päästänyt ilahtuneen kiljaisun ja lähtenyt sipsuttamaan hänen pöytänsä luokse.

Rauhallisen iltapäivän muututtua yhdessä silmänräpäyksessä hämmentäväksi emotionaaliseksi koetuksiksi veti Reliam erittäin väkinäisen hymyn huulilleen, kun lämpimään ilmanalaan sopivasti varsin

vähiin vaatteisiin pukeutunut Norah saapui hänen eteensä ja virnisti hänelle niin leveästi, että mies pelkäsi voivansa pahoin silkasta kaipauksesta.

"Reliam, oi kauhea miten ihana nähdä!" nainen ilakoi nojautuessaan pöytää vasten.

"Mitä sinä täällä teet? Oletko muuttanut pois kaupungista?" mikä viittasi siis Stuckald cityyn, joka oli siellä kasvaneiden mielestä käytännössä Misrean ainoa oikea Kaupunki isolla koolla.

"Olenkin ihmetellyt kun ei sinua ole näkynyt. Kauanko siitä on? Useampi vuosi, eikö vain?"

Reliamilta meni tovi sisäistää ettei Norah todella edes muistanut kuinka pitkään heidän erostaan oli kulunut, eikä hänen näkemisensä toisaalta myöskään näyttänyt tuottavan toiselle minkäänlaista murhetta. Seikka enemmänkin hämmensi kuin satutti, mutta samalla se myös kieltämättä harmitti. Miksi ihmeessä partaveikonkaan olisi pitänyt tuntea muuta kuin kivaa jälleennäkemisen riemua vanhan tuttavan tapaamisesta, jos kerran ei työstäkään näyttänyt muuta irtoavan?

"Joo, krhm, on viime kerrasta aikaa", Reliam siis viimein aloitti ja teki parhaansa käyttäytyäkseen niin normaalisti, kuin vain kykeni.

"Mutta eipä meikäläinen sentään ihan häipynyt ole, kunhan olen vähän matkustellut ympäriinsä. Katsellut maailmaa ja sellaista", miekkonen selitti, mikä sai Norahin läimäyttämään kädet ihastuksissaan yhteen.

"Oi kuinka söpöä! Oletko sinäkin täällä lomalla? Minä ja Micah saavuimme juuri. Aiomme mennä erääseen kylpylään, jossa on kuulemma mahtava uusi ulkoilmaosasto."

Ja kuten se niin usein tuntui toimivan, saapui samassa puheen kohteeksi tullut henkilö paikalle.

Ihmeteltyään ilmeisesti mihin morsionsa oli kadonnut, asteli Micahiksi nimetty pianistipoika paikalle ja kietoi kätensä suorastaan omistavasti tyttöystävänsä ympärille. Norah ei näyttänyt välittävän, mikä sai Reliamin näyttämään tahtomattaankin hieman synkältä.

"Ei, tai siis niin... En minä varsinaisesti ole lomalla, vaan reissaan muuten vaan sinne tänne. Parin pokémonin kanssa ja siihen tyyliin", miekkonen selitti, mikä sai lilatukkaisen tytön kohottamaan kulmiaan ja näyttämään siltä, kuin mies olisi kertonut juuri jonkin vähintäänkin harmillisen asian.

"Ai jaa? Isäsi sai sitten viimein pakotettua sinut, vai kuinka?" Norah surkutteli näennäisen säälivästi, mutta ensimmäistä kertaa Reliam oli aistivinaan myötätunnon takaa myös tietynlaista piikittelevyyttä. Oliko tuo sävy muka aina piililty tytön sanojen alla, vai mistä tässä nyt oli kyse?

Vaan oli miten oli, ei Reliam oikeastaan välittänyt yhtään tulla sääilyksi tylsälmeisen pianonpimputtajan edessä - ei etenkään, kun tämä vain vilkuili merkitsevästi kelloa ja huokaili mukamas hienovaraisesti kerran toisensa jälkeen.

"Oikeastaan päätin jutun kyllä ihan itse", partaveikko näin ollen tokaisi niin itsevarmasti kuin kykeni ilman, että olisi samalla purrut hampaansa yhteen ja valmistautunut pamauttamaan nyrkin vasten nättikasvoista pojua.

"Olen voittanut jo jokusen salimerkinkinkin, joten ei tässä enää kai ihan pelkästä pikkuharrastelusta ole kyse. Kai sitä siis voisi väittää ihan, että otin ja rupesin pokémonkouluttajaksi." Norahin ilme muuttui yhä ymmärtämättömämmäksi, eikä aluksi läsnä olleesta lämminhenkisyydestä ollut enää juuri tietoakaan.

"Okei... Eikö sinulla tosiaan ollut mitään muita vaihtoehtoja, kun et enää voinut, no, pelata?"

"Ei kun ihan totta kyse ei ole siitä! Tai joo, en minä ehkä ihan päättämällä päättänyt että moi, nyt hankin pokémonin ja alan tahkota saleja läpi, mutta... Tai ihan sama, ei sen väliä", joutui Reliam lopettamaan, kun nuori nainen alkoi katsella häntä selvästi samaan sävyyn, kuin jos hän olisi puolustellut lasten piirrettyjen katsomista tai pehmolelujen keräilyä. Tyttö ei tajunnut, eikä ollut todellakaan halukas perehtymään asiaan niin paljon, että hänellä olisi ollut mahdollisuutta muuttaa mielipidettään.

Tällä välin Micah näytti saaneen tarpeekseen odottelusta, joten kurkkuaan selvittäen hän veti kumpaisenkin keskustelijan huomion puoleensa.

"Pupu, tilasin kaakaota ja se on varmasti jo valmiina. Voisimmekohan me alkaa tästä ehkä hiljalleen..?" pianisti ehdotti kuiskaavalla äänellään, joka sai Reliamin yhä vahvemmin haluamaan vääntää tältä nenän niskaan. Ei kukaan oikeasti puhunut tuohon tyyliin!

"Ah, aivan, annathan anteeksi. Mennään vain, olen varma että Reliam ymmärtää", Norah puolestaan lupasi ja tarttui siroilla sormillaan poikaystävänsä käteen. Tai ei, poikaystävä ei tainnut olla oikea sana, kuten Reliam yllättäen pani merkille. Kihlattunsa olisi sopinut näemmä paremmin.

"Joo ei mitään, minä, tuota, olinkin tässä jo menossa. Nähdään taas joskus ja ömm, onnea tai jotain. Meinaan tuosta... Tuosta", yritti Reliam tapailla, mutta hän ei yksinkertaisesti tuntunut saavan

sormukseen viittaavaa sanaa suustaan, joten hänen oli tyydyttävä viittomaan kimaltelevaa kapistusta kohden.

"Oi kiitos! Pidä hauskaa pikku pokémoniesi kanssa!" Norah hyvästeli ja kosketti pikaisesti entisen rakkaansa olkapäätä, ennen kuin kääntyi lähteäkseen. Kosketus jäi kuitenkin Reliamin mielessä aivan toissijaiseksi siihen nähden, kuinka selvänä suoranainen ivallinen halveksunta oli tytön äänestä tämän viimeisten sanojen aikana kuultanut.

Kohtaamisen päätyttyä hylkäsi Reliam kahvinsa siihen paikkaan, lähti ulos kahvilasta ja ryhtyi rullaamaan pyörätuoliaan niin kauas paikasta kuin mahdollista - suunnasta viis. Hänellä ei ollut hajuakaan mitä olisi ajatellut kaikesta siitä informaatiosta ja typerästä tunteiden sekamelskasta joka sisällään myllersi, mutta sellaisen purkamista vartenhan liikunta oli keksitty! Näin kiihtynyt miekkonen päätteli poistuessaan ennen pitkää koko Ruinuusta ja suunnatessaan vailla päämäärää kohti Zaumlaa, johon miekkonen oli vielä vajaa vuosi sitten päättänyt olevansa enää kuuna päivänä palaamatta.

Aika kului ja aurinko porotti. Harmi vain se tarkoitti tulivuoren lämmön kaikottua sitä, että lämmin ilma vaihtui pohjoisen pakkasiksi ja aurinko lämmittävästä pallosta kelmeäksi kiekoksi, joka vaikutti suorastaan nauravan hangen keskellä kulkevalle ihmisparalle. Reliam ei tosin havainnut koko hyytävyttä hyvään aikaan, mutta kun se sitten viimein iski sormien kangistuessa tunnottomiksi ja nenän muuttuessa jääkalikaksi sai miekkonen havaita, ettei hänellä ollut juuri mitään ilmastoon sopivia vaatteita mukana. Sen siitä sai kun lähti matkaan ilman etukäteissuunnittelua, mutta eipä hätä ollut tämän näköinen: metsän siimeksessä näytti nimittäin nököttävän jonkinlainen rakennuspahanen, jonka suojista mutkikkaiden ajatustensa ja rankan matkan uuvuttama miekkonen toivoi saavansa suojaa siihen asti, että hän olisi taas tarpeeksi sula jatkaakseen matkaa.

Lähestyessään taloa alkoi Reliam kuitenkin nopeasti epäillä sen käyttöastetta, sillä osa hirsimökiksi paljastuneen tönön ikkunoista oli naulattu umpeen ja paikat repsottivat muutoinkin sieltä täältä melko pahasti. Vaan kun kaupunkilainen todella lopulta totesi rakennuksen olevan hylätty, juolahti muuan toinen seikka hänen mieleensä ja sai hänet kurtistelemaan kulmiaan. Erään kahvilassa olleen lehden artikkelin mukaan joku melko omalaatuinen keräilijätyyppi oli kuulemma - kukapa tie mistä syystä - kätkenyt kasan arvokamaa jonnekin hyvin tältä mörskältä vaikuttavaan paikkaan, ja vaikkei Reliam varsinaisesti ollut minkään keräilykaman perään, heräsi hänessä halu todistaa itselleen että hän tänne asti vahingossa raahauduttuaan kuitenkin pystyisi kaivamaan mystisen aarteen esiin.

Niinpä Reliam kaivoi neljä poképalloa esiin repustaan ja vapautti niiden asukit ironisesti virnistäen hangelle. Miten hulluna Norah häntä olisi sitten pitänytään, jos tämä olisi kohdannut kasvoista kasvoihin totisen jättihyönteisen, paisuneen egon omaavan lohikäärmenaperon, raivoisan minijyrsijän ja suuresta koostaan huolimatta äärimmäisen nuoren merikäärmeen, joka miekkosen kokemuksen mukaan vaikutti muuten arastelevan koskettamista. Kieltämättä hänenkin oli myönnettävä sakkinsa olevan kovin sekalainen, mutta toisin kuin ennen kouluttajanuraansa, ei se oikeastaan nykyisellään häntä ihmeemmin haitannut. Toki useimmissa pokémoneissa oli jotakin mitä mies olisi ihan reilusti muuttanut jos olisi voinut, mutta eiköhän niin ollut liki kaikissa muissakin eläväsissä? Se kai juuri tekikin olennoista inhimillisiä tai, hmm, pokémillisiä?

Itse kunkin otuksen käännettyä huomionsa joten kuten kohti kouluttajaansa nosti Reliam kätensä osoittaakseen rämän rakennuksen niillekin.

"No niin, tyypit!" hän tokaisi varsin kovaan ääneen, koska jonkin sisäisen logiikkansa mukaan mies uskoi huutamisen saattavan lämmittää häntä vähäsen.

"Koska en tasan aio tappa itseäni seikkailemalla tuossa risassa talossa, te menette yksiksenne. Tuokaa kaikki arvokkaalta vaikuttavat tavarat joita löydätte", hän jatkoi. Pokémonit kyllä kääntyivät katsomaan mökkiä, mutta ainoastaan Bron lähti intomielin matkaan. Ilmeisesti bagon tahtoi osoittaa paremmuutensa keräämällä ties mitä rojua sillä välin, kun muut vielä arkailisivat koko touhua.

"Alkakaapa siis laputtaa!" joutui joukon kouluttaja käskemään, ennen kuin Saramu ja Calypso lähtivät kulkemaan edeltä menneen lohikäärmeen vanavedessä. Jericon liikkeelle saaminen vaati vielä jokusen hyvin tähdätyn lumipallon heittämistä päin vikkellästi väistelevää jyrsijää, mutta viimein koko nelikko

kapusi narisevalle kuistille ja katosi hämärästä oviaukosta sisään Reliamin jäädessä yksin autiolla pihamaalle.

(Pokémonien seikkailuista enemmän kuvamuodossa:

http://hitodama.arkku.net/pelinappulat/poke/aarrejahti/0_0.html)

Hiljaisuuden leijaillessa ilmassa ja kylmyyden kangistaessa jäseniä koetti Reliam keskittyä parhaansa mukaan saamaan veren kiertämään sormissaan työntämällä kämmenet kainaloihinsa. Kyseisessä asennossa oli kuitenkin mahdoton liikutella pyörätuolia, joten hieman harmistuneena mies tajusi olevansa käytännössä pakotettu käsittelemään päänsä sisältöä nyt kun jäljellä ei ollut enää mitään tekosyytä sen välttelemiseksi.

"Perhanan typerää", jupisi kaupunkilainen vielä protestiksi, ennen kuin huokaisten jättäytyi tarkastelemaan sitä, mitä tapaamisesta Norahin kanssa oli jäänyt jäljelle.

Seikka numero yksi oli kaikkein tärkein ja samalla kenties myös ilmeisin: Reliam ja Norah eivät tulisi enää koskaan palaamaan yhteen. Vaikka nainen ei olisi edes kihlautunut ääliöpianistinsa kanssa, oli aika näemmä vienyt kaksikon pelottavan kauaksi toisistaan. Jälkien palaaminen samaa tietä takaisin olisi ollut paitsi mahdotonta luultavasti myös typerää, sillä asiat nyt eivät vain toimineet niin, vaikka kuinka olisi halunnut. Tähän taasen liittyi kiinteästi seikka numero kaksi: olisiko Reliam tahtonut Norahin takaisin vierelleen?

"No ehkä jos voisin kasvattaa jalat takaisin ja siihen malliin", mies hetken pohdittuaan totesi. Koko jalkaonnettomuus oli toiminut suhteen katkaisijana, joten jos sen olisi saanut jotenkin tekemättömäksi, olisi suhteella voinut olla joku kuvitteellinen mahdollisuus, mutta muuten... Ei. Tytön kylmä halveksunta partaveikon nykyistä elämäntyylä kohtaan maistui hyvin kitkerältä, eikä nuorukainen suostuisi sellaista nielemään. Toisaalta hän ei tasan ryhtyisi muuttamaan itseään kenenkään toisen vuoksi, ei ilmeisesti sitten edes sen ihmisen takia, jota hän oli luullut iäti rakastavansa.

Niin, kysymys numero kolme: rakastiko Reliam yhä Norahia? Sen miettimiseen kului mieheltä huomattavasti kahta aiempaa kohtaa pidempi tovi, sillä asia oli ällöttävän lälly ja muutenkin hankalan monisyinen. Lopulta hän joutuikin hylkäämään koko aiheen merkityksettömänä, sillä tässä kohden hänelle taisi yksinkertaisesti olla vielä mahdoton myöntää sitä, että tietyllä tasolla jälki kiihkeästä rakkaudesta taisi pysyä iäti hänen sydämessään. Tunne oli kuitenkin muuttanut muotoaan tämän päivän jälkeen, ikään kuin koteloitunut osaksi menneisyyttä jota saattoi joskus tarkastella ja kaivatakin, mutta jota ei enää otettu päivittäiseen käyttöön. Hyvä niin, sillä pohdittavan oli ainakin vielä yksi kohta: miten Reliam vastaisuudessa toimisi Norahin ja hänet-jonka-nimeä-ei-edes-viitsitä-mainita tavatessaan? Saisiko hän muutettua ajattelutapansa samanlaiseksi kuin Norahilla? Noh, tuskinpa sentään aivan, mutta etenkin jos hänellä olisi itselläänkin joku seuralainen vierellään, voisi tapaaminen olla helpompi kestää. Siinäpä näkisi mokoma kihlapari, ettei hänkään ollut mitään forever alone -tyyppiä.

Vaan kas, tässä kohtaa juttu saikin kiintoisan käänteen! Jonkinlaiseen keskittyneeseen puoliuneen vaipunut Reliam nimittäin kuvitteli huvittuneena tuota neljän ihmisen keskeistä tapahtumaa mielessään, ja hänen tukipilarimainen parinsa näytti jostain syystä omaavan punaiset hiukset, turkoosit silmät ja vähintäänkin lapsellisen hupparin.

"Öh..?" miekkonen hönkäisi ihmeissään ravistautuessaan hereille horteestaan. Charlotte, oikeasti? Mitä ihmettä mokoma likka teki tässä kuvitelmassa, jolla ei ollut kaiketi yhtään mitään tekemistä hänen kanssaan? Tyttö oli rääväsuinen, turhan epänaiseellinen ja muuten vain tyhmä, mutta silti...

Siinä missä Norahin tapaaminen oli ollut yhtä tuskaa, tajusi Reliam viihtyvänsä Charlotten seurassa melkoisesti. Oikeastaan todella hyvin, mikäli sitä ei vain tarvinnut punapäälle itselleen myöntää. Vaikka asiat eivät menneet aina ihan oppikirjan mukaan, oli heillä aina hauskaa keskenään, jopa silloin kun heille tuli erimielisyyksiä tai toisen pokémon päätti teurastaa yhden toisen otuksista tai mitä kaikkea heille nyt olikaan käynyt. Loppujen lopuksi heillä oli aina kivaa yhdessä ja ehkä Charlotte oli todella juuri se tyyppi, jonka Reliam olisi tahtonut vierelleen vaikean tilanteen tullen. Alkuperäisessä kuvitelmassa hän oli kyllä mieltänyt kanssaan Norahia ja Micahia vastassa olevan henkilön seurustelukumppanikseen, jota Charlotte ei siis todellakaan ollut, mutta ehkä jos asiat vain luistaisivat niin joskus--
"Hei! Nyt riittää, päähän tässä sekoaa!" katkaisi miekkonen hämmentävän ajatusketjun, läimi itseään pään

sivulle sulattaakseen ilmeisen jäätyneet aivonsa ja päätti haudata koko aiheen tähän paikkaan. Johan tässä oltiinkin ryvetty kaikessa ällöttävässä niin että ihme kun korvista ei tunkenut vaaleanpunaista mössöä ulos.

Aika kului, mutta aurinko ei enää porottanut pokémonien viimein etsiytyessä illan tullen yksi tai kaksi kerrallaan ulos mökistä löytämiensä tavaroiden kanssa. Myös otusparat näyttivät kokeneen kovia reissullaan, sillä kukin käyttäytyi vallan omituisesti ja sai Reliamin pyöräyttämään silmiään.

"Taisi olla jännä retki itse kullakin, vai kuinka?" hän totesi kuivakasti, ennen kuin keräsi näiden mukanaan rahtaamat kamat reppuun ja valmistautui palauttamaan pokémonit takaisin palloihin, sillä turhapa niitä oli täällä palelluttaa. Pelosta tärisävä Jerico katosi ilmeisen hyvillään näkyvistä eikä Saramukaan laittanut vastaan, mutta Bronia ja Calypsoa taasen oli vaikea erottaa toisistaan.

"Noh, mikä teitä nyt riivaa? Kuhertelemassako te vaan tuolla kävitte vai mitä ihmettä?" mies tokaisi pärvöittäessään bagonin irti merikäärmeen poimujen puristuksesta. Nostaessaan kovapään syliinsä hän pani merkille tämän hieman resuisen ulkomuodon, mistä päätellen otus oli joutunut ilmeisesti ottamaan yhteen jokusen kummituspokémonin kanssa.

"Onneksi olette kuitenkin kaikki kunnossa", Reliam tokaisi kasvateilleen, ennen kuin palautti nekin pallojensa suojiin ja ajatteli, että hän todella taisi tarkoittaa sanojaan. Matkansa alussa Saramu oli ollut hänelle pelkkä väline, ötökkä, mutta nykyisin hän ei olisi kyllä ollenkaan ilahtunut jos jotakin tiimiläistään olisi sattunut pahemman kerran. Ei mies miksikään pokémoneja paapovaksi nössöksi sentään aikonut ruveta, mutta kieltämättä hänen oli myönnettävä, että käsityksensä näistä otuksista oli muuttunut viimeisen vuoden aikana.

"Niin se aika kuluu", olikin nuorukaisen loppupäätelmä, kun hän jätti synkän mökin sydän hieman aiempaa keveämpänä taakseen.
